

האנחה

חיים עם משמעות | גיליון מס' 40 | ניסן תשע"ט | אפריל 2019 | kab.co.il

3 עמ'

פסח לפי חכמת הקבלה

5 עמ'

מה נשתנה בעולם?

7 עמ'

רגע החירות שלי

8 עמ'

מכתב פתוח לראש הממשלה

סדר ביחסים

ליל הסדר. כמדי שנה אנחנו תקועים בהמונינו בפקקי ענק, מצטופפים יחד סביב שולחן החג, ובכל זאת מוכנים לשים הכול בצד כדי לנשום מעט אווירה משפחתית חמה. רוח החג מנצחת, מכריעה כמעט כל איום ביטחוני, כל סיפור טרור, אפילו מאבקים פוליטיים.

רצון משותף לקשר טוב בינינו מספק לנו מרץ לטרוח, לנקות, לקנות, לבשל... וכל זה כדי לשבת סביב השולחן וליהנות יחד מאווירת החג. אחרי הכוס השלישית הרצון הזה מתנגש עם המציאות. השיחה מנומסת מדי, האורחים קצת מעצבנים, הטקס מעייף והאווירה מתקררת עם האוכל. הולכת ומתבררת ההבנה שהרגש שאנחנו מחפשים אינו בנמצא.

הוא שם. רק מחכה שנגרד קצת את השכבה הדקה והמאובקת מעל הלב, שנחשוף את ה"חמץ" שמעכיר את היחסים בינינו ומונע מאיתנו להרגיש טוב באמת. ברגע שנצליח לראות בעיני רוחנו תמונה טובה חרף התחרותיות, הביקורת והאדישות, נחזיק בתמונה הזו ולא נרפה, היא תהפוך למציאות ו"נצא" מהרגשת הפירוד, נצא מ"מצרים".

אנחנו עם מיוחד במינו. מיוחד ביכולת שלו להתאחד ולעקור את "האגו" שמכרסם בנו מבפנים, האגו שמושל בנו ומפריד בינינו. אילו רק נפתח דאגה זה לזה כשם שאנחנו דואגים לילדינו, נקבל מהזולת הרגשת ביטחון כה חזקה, שבכוחה לבטל ולו לרגע מחשבה על עצמי. אז יוכל להתעורר כוח כל כך חזק, כוח של חיבור שבאמצעותו נוכל לפרוץ את החומות בינינו ולצאת לחופשי מהשעבוד של כל אחד לעצמו.

אלה לא רק מילים יפות. בידינו, עם ישראל, השיטה לחיבור, חכמת הקבלה, שבעזרתה אנחנו יכולים ללמוד איך לבער מתוכנו את שהחמיץ. זוהי המתנה שקיבלה האומה שלנו, זה היסוד שלנו. בואו נממש אותו ונעביר אותו לעולם.

חג חירות שמח!

Photo by Julia Kouzenkov on Unsplash

עושים סדר

איך יוצאים ממצרים?

למרבה ההפתעה ולמרות הכתוב בהגדה, פרעה מלך מצרים לא מת בסיפור ההיסטורי. הוא "חי ומולך" על מצרים עד עצם היום הזה. הוא פועל בדרכים מתוחכמות יותר מבעבר ונשאר הרסני כפי שהיה, אם לא יותר. בחג החירות אנחנו חוגגים את השחרור שלנו מהשעבוד לפרעה, אך כמו בסיפור המקראי, כך גם בחיים - פרעה יפסיד, אבל לא בלי קרב מצידו... ומכיוון ש"פרעה", האגו האכזר והדורסני שבנו, שוכן בלב כל אדם, עלינו למצוא טקטיקה חדשה כדי לנצח במערכה הזו. אם "פרעה מלך מצרים הוא יצר הרע", כפי שכתב הרמב"ם, והוא הגורם לנו להתייחס בשליליות לזולת עד כדי פירוד, הרי רק כאשר נתייחס בצורה חיובית לזולת נוכל לנצח אותו. את היחס החדש הזה מסמל "משה", הכוח החיובי שמושך אותנו מתוך האגואיזם אל אהבת הזולת, אל האושר המיוחל.

משה הוא היחיד שיודע את הדרך להימלט מ"מצרים". במציאות השסועה והמפורדת שבה אנו חיים ביומיום, הגישה שלו פשוטה: רק תתאחדו וכל השאר יסתדר מאליה. במקום להמשיך להשתעבד לפרעה, עלינו להעצים את החיבור, ליצור אווירה של חמימות ולשפר את הקשרים שבינינו באמצעות אהבה, כי רק בכוחה אפשר לכסות על כל הפשעים.

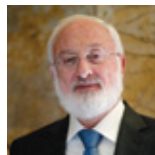
העימות: משה מול פרעה

חכמת הקבלה מתארת את המאבק בין משה לפרעה כמאבק שיכריע את עתידם של בני ישראל. זהו מאבק איתנים בין שני כוחות גדולים שבתוך האדם: כל עוד ידו של "פרעה" על העליונה, האדם נשאר במצרים, אך כשכוחו של "משה" גובר, האדם זוכה לצאת לחופשי.

ככל שגיבר החיבור בין בני האדם, כך פרעה, האגו, יספוג מכה אחר מכה, עד אשר מכות. כך נגיע להכרה החדה והברורה שבשימוש באגו לא נגיע לשום דבר טוב. זאת ועוד, אם נתאמץ כאיש אחד בלב אחד להתמיד בחיבור, יתחיל לנבוע כוח טבע נסתר, כוח עליון, שיפעל כמו נס ויוציא אותנו מעבדות לחירות. נזכה בהרגשה חזקה של ביטחון שתשתחרר אותנו מהרגשת "הגלות" שמפרידה בינינו, אף שאנו חיים במדינה אחת, ויגיע הקץ לכל הבעיות והצרות. אלה אינן רק מילים יפות, בידינו השיטה לחיבור. בעזרת חכמת הקבלה אנחנו יכולים ללמוד איך לבער מתוכנו את החמץ, לנקות את שנאת החינם ולשוב לאהוב את הזולת.

אפשר לטוס בימי החג לחוץ לארץ או להישאר בארץ ולחגוג. לא זה העיקר, אלא המשמעות האמיתית של סיפור היציאה ממצרים: השחרור ממצב של עבדות למצב של חופש מהאגו. לכן, בעוד ימים ספורים, כשנשב כולנו ביחד סביב שולחן ליל הסדר, עלינו להרבות בחיבור ובאהבה. לצרף את כל הדעות המנוגדות שלנו יחד ולעורר בינינו את כוח האחדות, את "משה" שיכריע את "פרעה" ויעשה לנו סדר בחיים.

היום העמוס ביותר בנמל
התעופה בן גוריון הוא היום
שלפני ערב ליל הסדר.
נראה כי אצל רובנו משמעות
החג התמססה וקיבלה מעין
גרסת ווטסאפ מקוצרת:
"רצו להשמיד אותנו, אז ניצחנו
אותם וקדימה לאוכל!".
אם נכיר את המשמעות
הנסתרת של החג, נגלה מדוע
הוא כל כך אקטואלי דווקא
בימים האלה

ד"ר מיכאל לייטמן

מה אתם יודעים על מצרים - מדינה שחתמנו איתה על הסכם שלום? ממלכה עתיקה שבה חיו אבותינו בימי קדם? או שמא מדבר שבו נמצאים חופי סיני הקסומים?

על פי חכמת הקבלה, "מצרים" הוא שם קוד לטבע האגואיסטי שלנו. אם נתבונן מהצד על החיים שלנו, נגלה שהמנגנון המניע אותנו הוא הרצון שלנו להשיג הנאה ותענוג מצד אחד, והבריחה מהסבל מצד שני. אנחנו טסים לחו"ל, אוכלים במסעדה טובה, עושים שופינג בקניון, מחליפים בני זוג, מקום עבודה או רכב, רק כי זה גורם לנו יותר הנאה וממלא אותנו בתחושה של סיפוק. הטבע שלנו, האגו, דוחף אותנו לרדוף אחר עוד ועוד הנאות מאחר שאנחנו רק רוצים למלא את עצמנו.

כדי להגשים את החלומות והשאיפות שלנו, ולהשיג את ההנאה הפרטית שלה אנו מייחלים, אנחנו נתקלים באנשים שלהם אינטרסים אחרים, והם בדיוק כמונו דואגים להנאתם הפרטית. אלה עומדים בדרכנו, ולכן פעמים רבות נוצרות התנגשויות בלתי נמנעות. הן קורות במשפחה, במקום העבודה, בין פוליטיקאים ומקבלי החלטות וגם בזירה הבינלאומית. בסופו של דבר, המרדף אחר מילוי הטבע האגואיסטי שלנו גורם לנו לסבל. כמו בתחילתו של סיפור ההגדה המקראי, שבו מתבהר עד כמה אנו עבדים לפרעה מלך מצרים, כך היום מתבהר עד כמה אנו עבדים לאגו שממרר את חיינו.

האומה מבית "קבלה לעם"

אנחנו קבוצת אנשים מקשת רחבה ומגוונת של החברה האנושית. חברים ב"קבלה לעם" - תנועה בינלאומית שבמסגרתה אנו לומדים את חכמת הקבלה - השיטה לחיבור בין בני האדם מעל הבדלי מין, גזע, דת ושפה.

אנחנו הרכב מגוון ועשיר - ימנים ושמאלנים, דתיים וחילוניים, אשכנזים ומזרחים, יהודים ולא-יהודים - ואנחנו משמרים ומטפחים את הייחודיות של כל אחד ואחת, ועם זאת מחברים את הפאזל הרבגוני לתמונה אחת שלמה.

כל אחד מאיתנו התחיל את דרכו כששאל שאלות על מהות החיים ומשמעותם, שאלות שהובילו אותו אל לימוד חכמת הקבלה. יחד שאבנו, ועודנו שואבים, את השראתנו מאחד מענקי הרוח של העם היהודי, הרב יהודה אשלג, גדול חכמי הקבלה של המאה העשרים, הידוע בכינויו "בעל הסולם" על שם פירוש "הסולם" שכתב לספר הזוהר.

מה שמדביק בינינו זה הרצון המשותף לבנות חברה טובה יותר, עתיד טוב יותר, על פי עצות המקובלים. דרכם אנחנו לומדים להתבונן על המציאות מנקודת מבט הרמונית, ורוכשים יכולת להתקשר זה עם זה מעל כל ההבדלים.

בעזרתם ברור לנו שתכלית האנושות היא אחדות חובקת עולם, כי רק מתוך אחדות יכול כל אדם לקבל הזדמנות להביא את חייו לנקודת המימוש הגבוהה ביותר עבורו, ולחיות חיים מאושרים ומלאי משמעות. רק כך כל אדם יבנה קשרים טובים שישפיעו לטובה על כל מעגלי חייו ויספקו לו הבנה משמעותית על החיים.

עיקר הפעילות שלנו היא בקרב החברה הישראלית המפולגת. שם אנחנו שואפים ליצור אווירה של חום ואחוה, שייכות וביטחון, איזון וערבות הדדית. הפעילות מחוץ לישראל מתמקדת בעיקר במתן מענה הולם כנגד האנטישמיות ממנה סובלים יהודי העולם, וחכמת הקבלה עומדת כחומה בצורה כנגד כל שונאי ישראל.

אנו מאמינים כי שימוש בחשיבה פלורליסטית ופתוחה, תוך התבססות על החכמה העתיקה, ישמשו כסירה שעליה נחתור כולנו יחד לעולם טוב יותר. ומכל הלב, אנו מזמינים אתכם להצטרף ולכתוב יחד את הפרק הבא בהיסטוריה של עם ישראל.

נכתב באהבה על ידי חברי המערכת:

דודי אהרונ, סמיון וינוקור, נוגה זמיר,
אסף אוהיון, יוסי דבש, יואב ברנשטיין, רונית שי,
אורי שבתאי, רמי יניב, סיגל רץ, דנה נהרי, טניה בר
הגהה: רחלי לבנת

תמונות: אהובה ברנר, יונתן גירץ

עיצוב גרפי: סטודיו PERRY-CREATIVE

1-700-509-209 kab.co.il

שיתופית טבעית ושלווה, עד שלפתע קרה מהלך ששינה את הכול.

בוקר בהיר אחד התעוררו הבבלים בהרגשה שהחיים הפשוטים במרעה או תחת העץ, הפכו אפורים ובלתי מספקים. האגו האנושי התפרץ. הדאגה לתועלת עצמית על חשבון טובת הכלל גרמה להם לחפש דרכים מתוחכמות יותר לנצל זה את זה. בשיאה של ההתפרצות החלו הבבלים לחשוב שבכוחם לשלוט בכוחות הטבע המנהלים את העולם. הם רצו להגיע מעבר לשמיים ובנו את המגדל המפורסם. אולם בתוך הכאוס המוחלט, בבלי אחד, אברהם שמו, סירב להשלים עם המצב והחליט לחתור נגד הזרם.

אברהם פתח בחיפוש אחר הכוח שעומד מאחורי הקלעים ומסובב את כל מאורעות החיים, עד שהצליח לגלות אותו, ולפתח שיטה לגילוי לכל המעוניין. הבודדים שהלכו בעקבות אברהם, התקבצו סביבו ולמדו מהי השיטה להתעלות מעל האגו על ידי אהבת הזולת. ברבות השנים גדלה קבוצת תלמידי אברהם והפכה לאומה הישראלית שייחודה הוא המטרה לשמה נוסדה - יישום שיטת ההתעלות מעל האגו - חכמת הקבלה, והפצתה לכל יתר האומות.

כיום, 3,800 שנה מאוחר יותר, אנחנו מוצאים את עצמנו שוב כחברה אנושית שסועה ומבולבלת. אלא שעכשיו האגו המתפתח דחף אותנו לבנות את מגדל בבל המודרני - רשת סבוכה של קשרי מסחר וכלכלה המבוססים על אינטרסים אגואיסטיים צרים. נראה שהגענו לקומה האחרונה של המגדל, לבית משותף אחד, ובו שמונה מיליארד איש שחיים בתלות מוחלטת ביניהם. רק שהפעם, שלא כמו בימי אברהם - אין לנו כבר לאן לברוח ולהתפזר. זוהי הסיבה, שדחפה את גדול מקובלי המאה העשרים, הרב יהודה אשלג, "בעל הסולם", להתאים לימינו את שיטת ההתעלות מעל האגו, ולפרסמה מחדש ברבים.

"בעל הסולם" טען כי זוהי הדרך היחידה להביא לאיזון בין האגו המתגבר והקשר הגלובלי שקיים בין כל בני האדם. תפקידו המיוחד של עם ישראל בכל התהליך הוא להעביר את השיטה הזו לשאר העולם. מכאן מובן כי מכבש הלחצים המופעל עלינו, ההאשמות והרדיפות האנטישמיות, נושאים בחובם מטען חיובי - הם לא נועדו להרוס אותנו, אלא לדחוק בנו להתחיל לממש את ייעודינו: להוביל את האנושות ליציאת מצרים חדשה, כלומר ליציאה משליטת האגו, ולהנחת היסודות לבניית חברה אנושית מאוחדת.

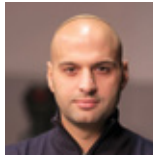
עוד על הפתרון לאנטישמיות: kab.co.il/antisemitism

מגדל בבל המודרני - רשת סבוכה של קשרים המבוססים על אינטרסים אגואיסטיים צרים.

עברנו את פרעה?

כל גל של אנטישמיות מצביע עלינו היהודים כאשמים. אז מה בכל זאת כולם רוצים מאיתנו?

דודי אהרונים

עם ישראל הוא לא עם פשוט. קורות חייו הסבוכים יכולים לספק חומר דרמטי ליותר מסרט הוליוודי אחד. למעשה, אפשר לבנות עליו תעשייה שלמה של סרטים. החל מקומדיות פרועות, דרך סרטי הרפתקאות, מתח ואפילו רומנים סוערים.

בכל מקום שאליו אנחנו מגיעים, משהו מוזר קורה. תמיד יש איזה מלך שמוצא עצמו מוקף בענן של ארבה או מותקף בגל של צפרדעים, שר בכיר שנתלה על עץ בכיכר העיר, או מדען גאון שמעקם את תפיסת הזמן. אין מדינה שלא גירשה אותנו לפחות פעם אחת, אין צרה שלא הוטלה עלינו, ואין כינוי "חיבה" שלא הודבק לנו. בכל פעם שפורץ איפשהו משבר, נשלפות ההאשמות המוכרות: שוב היהודים מושכים בחוטים של העולם ורוקמים מזימות אפלות. שוב האצבע האנטישמית מופנית לעברינו, והפעם ביתר שאת, כפי שמוכיח הדו"ח האחרון של הליגה נגד השמצה בארה"ב.

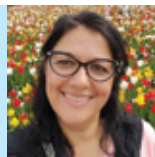
אז מה בעצם כולם רוצים מאיתנו? כדי לענות על כך, נצטרך לצאת למסע קצר בזמן, אל הנקודה שבה הכול התחיל: באלף השלישי לפני הספירה הייתה רוב אוכלוסיית העולם מרוכזת באזור מסופוטמיה, בבל העתיקה. באותה תקופה, הסתפקו האנשים בקורת גג פשוטה לראשם ובמזון בסיסי, ולא שאפו לכבוש מטרות גדולות. הכול התנהל בצורה

depositphotos

בזכות נשים

ניצה מזוז

פסח הוא חג מעורר השראה עבורנו הנשים, הוא תזכורת לכך שהכוח הנשי הוא זה שמסוגל לשנות את פני המציאות, כמו בעבר כך גם היום.

נשים משפיעות היו קיימות לאורך כל ההיסטוריה היהודית, כמו מרים הנביאה, אחות משה, שמילאה תפקיד מרכזי בתהליך בניית עם ישראל. מרגע צאתו של משה לאוויר העולם, מרים הגנה, טיפלה וסייעה למשה לגדול ולהתפתח בהתאם לתפקידו להנהיג את העם. כאחות גדולה, היא ניצבה אחרי שני אחיה, משה ואהרן, מנהיגי העם, סחפה אחריה וליכדה נשים רבות, וכל הנשים יחד עם מרים בראשן היו לכוח גדול שלווה ותמך ביציאת בני ישראל ממצרים. כמו שנאמר, "בזכות נשים צדקניות נגאלו ישראל ממצרים".

בכל נקודת מפנה בהיסטוריה של עם ישראל, הנחישות הנשית הכריעה את הכף. כך גם במעמד הר סיני (מלשון "הרהורים") סיני (מלשון "שנאה"), שמסמל את המעמד המיוחד שבו נדרש מבני ישראל להתעלות מעל האגו המפריד והשנאה, ולהסכים לחיות "כאיש אחד בלב אחד", כפי שהורה לנו אברהם אבינו, מייסד האומה.

הנשים שעמדו סביב הגברים במעמד הר סיני, המודעות היטב לאחריות המוטלת על כתפיהן, דחפו וחייבו אותם לקבל על עצמם להיות ערבים זה לזה, ובכך הפכו מקבוצת אנשים לעם, עם ישראל.

גם היום כשהדאגה העצמית, האגו הגובר והשנאה קורעים לגזרים את העם שלנו, אנו הנשים צריכות להתחבר בינינו ולדרוש שינוי. כמו אימא שהיא הדבק של המשפחה, כולנו יחד האימא האחת שמסוגלת וצריכה לאחר את המשפחה הגדולה שלנו, משפחת ישראל.

מבצע לחי!
לרכישת הספר סרקו את הקוד

מה נשתנה בעולם?

ביס בתפוח הגדול

פיטר בראון | ניו-יורק

Photo by roya ann miller on Unsplash

עצמם מפנים ערמות אשפה שמישהו זרק להם בחצר.

יש חוקרים שטוענים שהפילוג החברתי שנוצר בעידן טראמפ, גדול יותר מהטינה הנצחית שקיימת בין הדתות. אין לי צל של ספק שהפילוג הזה אינו יכול להיפתר בצורה ישירה, אלא הוא רק ילך ויחריף. למזלי זכיתי להביט על התמונה מזווית מפוכחת, בזכות חכמת הקבלה אותה אני לומד שנים רבות.

דווקא הניגודיות העזה בינינו, השוני והמחלוקות, צריכים לשמש מקפצה לחיבור כולל ברמה אחרת לגמרי, לקיום חברתי ואנושי מעל כל מה שמוכר בעולם שלנו, לחיבור שיוצר שכל גבוה. לשם כך אנחנו חייבים להתחיל לפתח וללטש את הרגשת התלות ההדדית בינינו. הרי למה אנחנו מתעבים זה את זה? רק בגלל שאנחנו תלויים זה בזה. אחרת לא היינו סופרים זה את זה וכל אחד היה מרוכז בבועה שלו.

חכמת הקבלה, חכמת החיבור הגלובלית, לימדה אותי שאם נתחיל לפתח את הרגשת התלות ההדדית בינינו, נתחיל לגלות תדר פנימי חדש שכרגע נסתר מחושינו: תפיסה חדשה שתגלה לנו שמערכת הטבע עצמה קושרת בינינו. וכל שנותר לנו לעשות הוא להגביר את החיבור, מבלי למחוק את ההבדלים. כך נגלה שאנחנו חלקים של שלם אחד, שאנחנו ניגודים שיוצרים הרמוניה, כמו שכתוב: "על כל פשעים, תכסה אהבה".

כשנגיע להרגשת אחדות בינינו, עוד נסתכל לאחור ונודה על עידן טראמפ - תקופה שלמעשה הרחיקה בינינו, רק כדי שנוכל להתקרב בינינו עוד יותר. והקרבה היא העיקר.

אני חי ונושם את העיר ניו-יורק, "התפוח הגדול", ואני רוצה לספר לכם איך מכרסמים בה מיום ליום. לא רק בה, אלא באמריקה כולה.

לפני כשנתיים וחצי הלכה אמריקה להצביע בבחירות. הנשיא הנבחר, כמו שאתם בוודאי יודעים, הוא דונלד טראמפ. לישראלים רבים טראמפ הוא סמל לידידות, אבל לאמריקאים רבים - גם אלה שבעדו וגם אלה שנגדו - הוא מסמל את השסע הגדול שנפער בחברה האמריקאית.

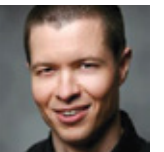
מהרגע שנבחר, גרם טראמפ לארה"ב להתכנס בתוך עצמה. הוא יצר סערות ושערוריות בכמות ובאיכות שזרעו פאניקה בקרב אמריקאים רבים. דוגמה אחת מיני רבות: אני עובד בחברה אמריקאית גדולה, שבה מועסקים עובדים רבים בעלי אזרחויות שונות. עם היוודע תוצאות הבחירות, רובם שקלו לעזוב את המדינה. למעשה הנהלת החברה עצמה הודיעה לכולם שמי שיהיה מעוניין בכך, יוכל לעזוב את ארה"ב ולעבור לעבוד באחד הסניפים בקנדה.

ההתנגדות לטראמפ כל כך עזה, עד שאפילו חברים שלמדו איתי ליברלי בניו-יורק, אנשים בעלי ראש פתוח ללמוד ולקבל רעיונות חדשים, כאלה שלא מגלגלים עיניים בדיונים על זכויות הקהילה הגאה, ומוותרים על חגיגות הכריסמס שלהם כדי לחגוג חג אזרחי שמהלל את המורשת האפריקנית - דווקא הם מתקשים לעכל כל ידיעה שקשורה בנשיא שלהם, זה שנבחר בדרך דמוקרטית לחלוטין.

לא כולם מתנגדים לטראמפ. חלק ממכריי דווקא סבורים שהוא זה שיחזיר עטרה ליושנה האמריקנית. הוא שיהפוך את אמריקה לגדולה שוב, כסיסמת הבחירות שלו. מצד שני, אם הם יעזו לצייד שהם תומכים בטראמפ - בפרט במעוז ליברלי כמו ניו-יורק - הם ימצאו את

מתוח עד הקצה

כריס דאוסון | לונדון

יום בחכמת הקבלה: האגו האנושי הולך וגדל, הולך ומפלג, וכתוצאה מכך אנשים הופכים מנוכרים, עוינים ופחות מתחשבים זה בזה.

אומנם האגו המופרז קיים בכל נקודה על מפת העולם, אבל ביבשת אירופה - ערש התרבות המערבית - המגמה היא מיוחדת; אירופה היא מיקרוקוסמוס של העולם כולו, ולכן כשמדינות האיחוד שבה נקלעות למצוקה, הדבר מצביע על תופעה מסוכנת שתחלחל לעולם כולו.

הברקזיט הוא תסמין לחוסר ההצלחה של האיחוד האירופי. כשאנשים, ואף מדינות שלמות, מתחברים סביב מסחר וכלכלה בלבד, היסוד אינו חזק מספיק כדי להחזיק לאורך זמן. השאיפה לאחד אנשים מעל שפות, גיאוגרפיה, מנטליות ותרבות הוא רעיון מבריק, נכון ויפהפה, אבל בלי היכולת לחבר גם את לבבות האנשים למטרה נעלה יותר, התוצאה תהיה הרסנית, כפי שראינו בברית המועצות לשעבר וכפי שאנו רואים באירופה של ימינו.

אני תקווה שלפני שהמתחים בין מדינות אירופה יעצימו את היצרים ויהפכו למלחמות עקובות מדם ממש, נשכיל להשקיע בבניית הרוח: הטבע הגלובלי-אינטגרלי דורש מאיתנו להתחבר זה לזה, כמו מבקש להרכיב פאזל שלם מכל החלקים. בין אם נרצה בכך או לא, אנחנו עומדים בפני "ברקזיט" כולל - יציאה מחיים שבהם הפרט רואה את טובתו האישית לפני הכול, אל חיים מחוברים של "ואהבת לרעך כמוך". אלה אינם סיסמאות מוסריות או מילים ריקות, אלא קוד הקיום היחיד שיכול להתקיים בעולם מקושר.

Photo by Kevin Grieve on Unsplash

אני חי בבריטניה במשך 39 שנות חיי, ואף פעם לא חוויתי משהו כמו מה שקורה כאן היום. אני זוכר את הימים שבהם היה כיף לחיות במדינה הזאת, הימים בהם בריטניה כונתה "בריטניה הקולית" והחיים כאן הרגישו טוב. היו עבודות בשפע, האנשים לא היו מפולגים, החברה תפקדה טוב יחסית; היו המון הזדמנויות להתפתח והייתה הרגשה כללית של אופטימיות. כל זה נראה עכשיו כמו זיכרון רחוק ועמום...

מאז המשבר הכלכלי של 2008 ראיתי את החיים בבריטניה מתדרדרים במהירות, ועכשיו בריטניה גם מעורבת במשבר ה"ברקזיט" - פרישת הממלכה המאוחדת מהאיחוד האירופי. המשבר הזה - ואני לא נוטה בקלות להשתמש במילה משבר - הוא הבעיה החמורה ביותר שאי-פעם התרחשה כאן למיטב זיכרוני. אם בעבר הבריטים היו אדישים יחסית מבחינה פוליטית, עכשיו הם יוצאים בהמוניהם להפגין ברחובות.

איך כל זה קרה? ב-2016, הייתה הצבעה "האם על בריטניה לעזוב את האיחוד האירופי?", והרוב בחר לעזוב. למרות זאת, אלה שהצביעו בעד הישארות בריטניה בתוך האיחוד האירופי לא היו מרוצים מהתוצאות, ובנוסף, מספר חברים בפרלמנט הבריטי העדיפו לא לכבד את החלטת הציבור הדמוקרטית מ-2016.

כך יוצא עכשיו, שרצון רוב העם הבריטי אינו מעוגן בחוק על ידי אלה שהצבעו עבורם כדי לייצג אותנו. כל זה יצר כאן כעס עצום; הרוב שהצביע בעד עזיבת האיחוד האירופי, מרגיש נבגד.

עוד לפני עשור ידעתי בוודאות שהמצב בבריטניה יתדרדר אם לא נטמיע כאן שינויים רציניים. ראיתי עין בעין את מה שאני לומד יום-

המילה "משבר" (κρίσις) ביוונית עתיקה, פירושה החלטה, נקודת מפנה - כלומר, לידה חדשה. בעברית, "משבר" הוא המקום שבו נוצרים חיים חדשים: כיסא היולדת. אישה יולדת נקראת "יושבת על המשבר". רש"י בפירושו על התנ"ך (שמות א') כתב: "האובניים, מושב האישה היולדת, ובמקום אחר קוראו "משבר".

זה לא משבר,
זו לידה חדשה

הפילוג ברחובות אמריקה, הזעם שהוליד הברקזיט, הסכנות שטומנת רשת האינטרנט לילדינו והידיים הרובוטיות שמאיימות על מקומות העבודה באירופה. ארבעה תלמידי "קבלה לעם" מרחבי העולם בטורים אישיים על המשבר שפוקד את ארצם. כי מדי פעם צריך לזכור ולהזכיר שהכדור הוא עגול, המשבר הוא עולמי והפתרון נמצא ב"ביחד" שלנו. **פרויקט חגיגי**

זר בארץ נוכרייה

אלון אשכנזי | ברצלונה

צילום: אלון אשכנזי

הוא השיעור שאני מעביר על רצון האדם, על "מערכת ההפעלה האנושית". זה שיעור שאני מרכיב מתוך לימודי חכמת הקבלה שלי, אותה אני לומד כבר יותר מעשור. זה שיעור על הרצון לקבל הנאה ותענוג שמנהל אותנו, את חיינו ואת עולמנו. זה שיעור על הכוח שמניע אותנו לפעולה, ואיך נוכל לממש אותו באמת ובצורה נצחית ושלמה.

הייתם מאמינים? בני טובים מצפון אירופה המדושנת מעדיפים שיעור קבלי על מהות האדם, מאשר ללמוד על פייסבוק ואינסטגרם. הם יושבים מולי ומתרגשים מהאפשרות לחקור ולגלות איך מערכת ההפעלה הפנימית שלנו עובדת, מה באמת הם רוצים, ומה גורם להם להיות מאושרים. המדהים הוא שהתובנות שהם מגלים בעצמם פשוטות וברורות: טיב הקשר האנושי הוא הסוד להצלחה בכול; פירוד ובדידות מובילים לדיכאון וכישלון; חברות, קשר טוב והרגשת שייכות הם אלה

שמסבים אושר, ביטחון והצלחה.

שם, ממש בקשר בין בני האדם, נמצא הפתרון. האחדות היא התשובה והמענה לכל צרות האנושות. זה מקצוע העתיד של כולנו - ללמוד איך להיות יחד, לרתום כל אחד, את כישוריו לחברה, והיא מצידה תהיה אחראית לטפח אותו ואת כישוריו. משאבים יש לנו בשפע: חשמל בא מהאוויר, מזון יש, הידיים העובדות הן של רובוטים. העתיד שלנו הוא ביציאה מעבודת חסרת טעם לחירות של חיים מלאי תכלית והגשמה.

וזה עושה אותי מאושר. על פי חכמת הקבלה, המילה ארץ היא מלשון רצון, ובארץ כזאת אני כבר לא זר והיא כבר לא נוכרייה. כי יש עתיד ויש תקווה; עתיד עם פחות עבודה פיזית, אבל עם הרבה עבודה פנימית וחברתית, עם הרבה משמעות ורווח גדול לנו, לאנושות ולאנושיות.

נולדתי בקיבוץ בישראל ואני כבר חי שני עשורים בספרד. זה טוב כי זה קצת מרחיק אותי מהכאב של אובדן החלום הישראלי, זה טוב כי זה לא שלי.

הגעתי לאנדלוסיה שבדרום ספרד בתחילת שנות האלפיים עם שתי בנות, קראוון וחלום היפי של לחיות על ההר, קרוב לטבע ורחוק מן המכשש היומיומי. אבל גם שם, בראש ההר, הבנתי שרכוש וכסף משכרים ומשקרים לאדם. ספרד בזמנו נהנתה משגשוג מטורף, כסף אירופי נשפך לכל דכפין וכולם היו עסוקים בצריכה מופרזת וכאילו נהנו מהחיים, אבל זה לא באמת היה כך ולא לאורך זמן.

הבועה התפוצצה במשבר 2008. מיתון עולמי כבד השאיר את ההמונים ללא פרנסה, מבולבלים ומתוסכלים. היום, עשור אחר, עדיין כמעט חצי מהצעירים מתחת לגיל 35 מובטלים. אנשים בלי עבודה לא מוצאים תכלית לקיומם. הם איבדו אמון במערכת ונמצאים בייאוש משתק ומסוכן.

כולם מבינים שהעולם משתנה בקצב מסחרר - הכול הופך טכנולוגי, רובוטי, וירטואלי. שוק העבודה מתכווץ ונעלם, השיטה הקפיטליסטית כבר מזמן פשטה רגל, כדור הארץ נהרס והחברה מתפוררת. גם היחסים במשפחה נקלעו למשבר; ההורים מאוכזבים מילדיהם שקיבלו הכול אך לא נהנים מכלום. הם קוראים להם כאן עצלנים וחסרי שאיפות. גם ילדיהם מיואשים, אומנם הם תלמידי אוניברסיטה במקצועות העתיד, אבל אין להם מוטיבציה ללכת בדרכי הוריהם. נראה להם מגוחך להקדיש חיים שלמים לעבודה. מי מבטיח להם שתהיה בכלל עבודה? למה להתאמץ?

אני שומע את הטענות שלהם על בסיס יומי. אני מלמד שיווק דיגיטלי באוניברסיטה בברצלונה, והשיעור שזוכה מדי שנה בסקרי הסטודנטים כשיעור המשפיע ביותר עליהם,

הורות בעידן הדיגיטלי

מרינה אייזן | סן-פרנסיסקו

אני נמצאת, היום הדאגה העיקרית שלנו היא "מערכת היחסים של הילדים עם האינטרנט". אני בעצם נאבקת באילי-הון שמזרימים מיליארדים למתכנתים שבונים משחקים ממכרים, לגופי פרסום שמהפנטים את הילדים לרצות את כל מה שהם לא צריכים, ושלא נדבר על סכנת הפדופיליה ברשת ושאר רעות חולות.

למזלי אני לא לבד במערכה. מדי יום אני פוגשת הורים רבים שגם הם לחוצים, מבולבלים ורוצים להגן על ילדיהם מנזקי האינטרנט. הודעות בווטסאפ של קבוצות ההורים השונות מגלות לי שיש צורך לשיתוף פעולה בין ההורים כדי להתמודד עם הבעיה. כולנו מכירים בבעיות אבל נאבקים בעצמנו. כל אחד מנסה להגן על הגוזלים שלו מעופות דורסים אחרים, במקום לבנות קן משותף וחזק, וזה חורה לי.

הצעד הראשון בדרכ להבראת החברה וליצירת חינוך נכון ומתקדם, הוא להעלות את המודעות למסר שחכמת הקבלה מעבירה: כוח האחדות שלנו חזק יותר מכל כוח אינדיבידואלי, ויש בו את היכולת לתקן את המעוות. המסר פונה לכולנו כאחד: הורים, ילדים והחברה בכללה - כולנו ניזונים מאותה אווירה. ככל שנפעל לבנות סביבה כזו, של קשרים טובים ומאוזנים, כך נייצב הווה בטוח ועולם טוב יותר לדורות הבאים. זו אולי הבעיה האמיתית: אנחנו ההורים לא משקיעים מספיק בחיבור בינינו כדי למזער את הנזקים. הורי כל העולם, התאחדו!

מיתוך האלבוים המשפחתי של משפחת אייזן

בעוד אני בוחשת לילדים את המרק על הסיר, אני מביטה בעין חצי פקוחה על מסך המחשב ששלושתם רוכנים סביבו. סרטון היוטיוב הסתיים והספירה לאחור החלה. הלב שלי הולם לקראת הסרטון הבא שיצוץ. המרק ואני מבעבעים יחד. מי יודע איזה תוכן יקפוץ תכף לנגד עיניהם הרכות: בחורות ורקדות בביקיני, מדריך איך לגלגל ג'וינט או תיעוד נדיר של נער יורה על חבריו לכיתה.

כאימא לשלושה ילדים, שלכל אחד מהם מחשב אישי או סמרטפון (מה לעשות, אמריקה), אני חווה אתגר יומיומי בניסיון להצליח להגן על ילדיי מנזקי הרשת הזמינים בלי גבולות, ומהשחיתות שאליה העולם חושף אותם.

גם אם בבית אני בוחרת את התכנים בקפידה, די במפגש של ילדיי עם חברים ששולף את הנייד וחושף אותם לתכנים לא הולמים, ופוף! הבועה היפה והוורודה שבניתי סביבם מתפוצצת כלא הייתה.

אחרי שנים שנדדנו בעולם, אלכס ואני השתקענו בסן-פרנסיסקו. הבעיה אינה מקומית או אישית לנו, זאת המכה של העידן הדיגיטלי. בעולם הגלובלי של היום, הורים בכל מקום נתקלים באותה בעיה.

כאימא, אני חשה שרובצת על כתפיי אחריות גדולה הרבה יותר מזו שהייתה להורים שלי. בשונה מהם, אני עם אצבע על הדופק סביב השעון. אם ההורים שלי דאגו באיזו חברה אני מתרועעת, באיזו מערכת יחסים

רוצים לדעת עוד על הפתרון למשבר העולמי? סרקו את הקוד <<

רגע החירות שלי

מושג החירות נמצא מעבר לגבולות התפיסה האנוכית. כדי להגיע אליו, איננו צריכים להרחיק עד קצה העולם או להתנתק מהחיים, אפילו לא לנסוע עד סיני שבמצרים. אלא רק לשנות את היחס שלנו אל המציאות, ולא את המציאות עצמה. משם, הדרך סלולה. שישה תלמידי "קבלה לעם" בשש רשימות מעוררות מחשבה

מתוך האלבום המשפחתי של משפחת שיר

החופש להרגיש

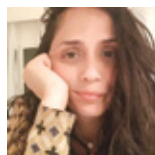
שני אשוואל

בשבילי עבודת
היא כשחיים כל יום אותו דבר
כאילו הכול מובן מאליו
בהרגשה ששום דבר לא יפגע בי
וגם לא יגע בי
מרום ציניות שעטינו על עצמנו
וזה מפחיד
מפחיד לוותר מראש
על אפשרות שהלב יפתח.
אני מאמינה בחופש
ואני רוצה שלא נפחד
לעורר רגשות אחד אצל השני
רגשות של קרבה
של משפחה
של עם
דווקא עכשיו
אבל לא רק.

מכונת מזל

נטלי שיר

התלבטות. לבאס אותו? הרי הוא ינסה, ילך הכסף והוא לא ירוויח כלום. מצד שני, אם הוא ינסה וילך הכסף והוא לא ירוויח כלום, אז זה אחלה שיעור על לקיחת סיכונים והתמודדות עם התוצאות.

אז אמרנו לו "תשמע, מהניסיון שלנו סיכוי קלוש שתצליח; לרוב המכונות האלה בנויות כך שהזרוע שלהן לא חזקה, אבל תנסה". והוא אכן ניסה והפסיד. וגלעד ואני חשבנו לעצמנו "סבבה, הנה הוא למד שיעור חשוב"; אבל אז הוא שאל "אפשר עוד פעם?"; הסתכלנו אחד על השני, והסכמנו. שיהיה. ושוב הוא הפסיד.

ואז הוא שאל "אפשר שוב?", וגלעד ואני עמדנו קצת נבוכים.

הוא ניסה שלוש פעמים, בשיא ההתרגשות, וכל פעם הזרוע הזו יורדת, מלטפת את הכדור ועולה חזרה והוא לא מתייאש.

האחים שלו כבר הגיעו ואמרו לו "אבל מיכאל, למה?".

וגם לנו, לגלעד ולי, זה גרם לתהות: איפה בעצם הגבול?

מתי מגיע הרגע שבו אתה מבין שמה שאתה עושה שוב ושוב לא מקדם אותך?

מתי אתה תופס שהחופש מתחיל כשאתה מפסיק לעבוד על אוטומט, כשאתה עוצר לרגע ושואל, בשביל מה?

כשירדנו לסיני כל אחד מהילדים קיבל תקציב של עשרים שקלים לבזבזו בנסיעה. זה בדרך כלל מונע את כל ה"אימא בא לי" ו"אבא תקנה לי".

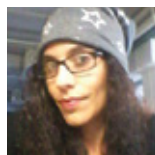
כשעצרנו בפונדק 101 הם החליטו שהם קונים ארטיק ברצלונה עם הצמיד הזה בפנים. שיהיה להם בכיף. ואז מיכאל החליט שהוא רוצה גם לבזבז את העודף, ולשחק במכונות האלה שאתה מכניס מטבע ומנסה להרים כדור ואין סיכוי שתצליח.

מתוך האלבום המשפחתי של משפחת שיר

מנהיג מדופלם

שולי אורן

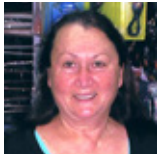
הבן האמצעי שלי בנימין מאוד מתעניין בפוליטיקה ואקטואליה. כמה מתעניין? עד כדי כך שאנחנו צופים יחד ערב-ערב בתוכניות דוקומנטריות על ראשי היישוב. עד כדי כך שבבחירות הוא הציע שניסע להצביע בירושלים כדי לפגוש את מנהיגי האומה. מן הון להון, החיים שלנו שזורים בשיחות על קנדי, סאדאת ורבינ. מדי פעם זולגים לבגין וגולדה.

לפני כמה ימים, כשהחזרתי אותו מאחד החוגים, היינו רק שנינו ברכב והתפנינו לשוחח בנושא המשותף והאהוב עלינו. הוא אמר לי "אימא, אני רוצה להיות ראש ממשלה". אחרי כמה שניות של שקט הוא חזר בו ואמר לי: "אימא, בעצם אני לא רוצה שירצחו אותי, אני חושב שכדאי שאהיה ראש עיר". ואני שתקתי.

הערב, לפני שנלך לישון, אמצא את הזמן להסביר לו שמנהיג הוא מי שמבין על מה העולם עומד; שיכול לקרב את המדינה לחיות לפי חוקי הנתינה; שהעם נמצא תמיד בראש דאגותיו, כמו שאתה בנימין נמצא בראש סדר העדיפויות שלי, אפילו כשאני בעבודה. למנהיג כזה מובטחים חיי נצח. כמו גם לעמו.

רכבת לילה מקהיר

נירה קפלנסקי

“כשפרצה מלחמת העולם השנייה והתחילו להפציץ מסביב, נאלצנו לברוח לקהיר”, אימא נזכרת. “העמסנו את המזוודות על הרכבת, אבל כיוון שהיא התמלאה עד אפס מקום, היא יצאה לדרכה בלעדיו, מותירה שובל של עשן אפור. נשארנו באלכסנדריה מחוסרי כול”.

אני מעלה את התמונה המדכדכת לנגד עיניי, אבל אימא לא מתעכבת לבכות על הרציף, החיים ממשיכים.

“ב'חלוץ הצעיר' למדנו על ארץ ישראל, 'הארץ המובטחת', הכינו אותנו לעלייה כאידיאליסטים. שם הכרתי את רובי, מדריך הקבוצה, שהיה אחראי על הכנת שבעים בחורים לעלות לישראל. יום לפני שהם עלו, הוא ביקש את ידי”.

אימא מסובבת את הטבעת הפשוטה ומחייכת לעצמה. אחר כך עובר צל על החיוך ומשאר ממנו קו דק מהודק.

“הבטיחו שאעלה בעוד שבוע, אבל רק אחרי חמישה חודשים אישרו לי לצאת. בביקורת הגבולות ביקש ממני שוטר גבוה ורחב-כתפיים שאתלווה אליו לתחנת המשטרה. המתח היה רב. ליכתי פעם בחוזה. חושך מצרים. הוא הוביל אותי לתחנת המשטרה ולחש לי בערבית 'אל תפחד'”.

בכניסה לתחנה היו מונחים שקי חול. הפתח היה צר ולא היה מעבר לשניים. צעדתי לאחור כדי לאפשר לשוטר להיכנס לפניי, ואז פתחתי בריצה ונמלטתי מהמקום. ברגע האחרון הצלחתי לעלות לרכבת שבדיוק קרקשה ועזבה את התחנה”.

שחררנו נשימה בהקלה. התייבש לנו הגרון. הלכתי להביא שתייה, כשחזרתי היא כבר הייתה בארץ.

“בקיבוץ גֶבֶת פגשתי את רובי שלי. לא זיהיתי אותו. הוא היה רוה מאוד, קירח, ללא שפם. הוא רק השתחרר מכלא רפיח אחרי 'השבת השחורה', אותו מבצע של השלטון הבריטי נגד היישוב היהודי”.

נירה, כלום לא הפריע לי אז. לא לי ולא לאחרים. זו הייתה תקופה שהבנייה והיחסים היו מרכז החיים ועטפו כל דבר ביופי. היינו ציונים צעירים, דור חלוצים. התפורנו בין הקיבוצים ובנינו חיים משותפים. האמנו אחד בשני”.

אימא נעצרת בתמונה הזאת של “האמנו אחד בשני”, היא אוהבת לשהות בה, ואני מריצה את השנים קדימה. איכשהו משך הדורות הבאים התחלנו לעוף יותר על עצמנו ופחות אחד על השני, ההתלהבות החלוצית ובניית הארץ התחלפו בבהלה לקניינים ולקניינים עם מוצרים מוכנים.

ואני חושבת, דווקא בגלל שהחיים כבר טלטלו אותנו כעם לחוות את שני הקצוות: בנייה מול “קנוי-עשוי”, שותפות מול “אני ואפסי עוד”, נפתח לנו השער לבחירה. לעמוד ולהגיד, בזה אנחנו רוצים - בבניין יחסים.

ואימא עומדת מעליי מחייכת, “צאי נירה, שלא תאחרי את הרכבת”.

מתוך האלבום המשפחתי של משפחת קפלנסקי

מתוך יומן המסע של רועי טאוב

נשברתי. מה אני יכול לעשות? כזה אני.

אין לי במה להתבייש או להתכחש,

כך נבראתי, בדיוק כמו כולם.

יש לי דחפים,

יש לי עצבים,

כשמעצבנים אותי - אני מתעצבן.

בקיצור - אני בן אדם.

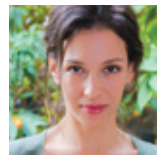
ברגע הזה הבנתי שאסור לי להתעלם מהטבע האנושי, שאסור להשקיט את האגו. הוא תמיד יצוץ ויחזור עליך בהפוכה. לכן, מאז פסלתי על הסף כל שיטה שהתעלמה מהטבע האנושי ורק ניסתה לדחוק את האגו לצד.

חלפו שנים רבות מאז, והבנתי שהרוחניות שלי לא הייתה באמת רוחניות, כי אי אפשר להתעלם מהאגו שמפריד בין אנשים. צריכים שיטה אחרת שלא מדכאה את המפלצת, כי היא תמיד שם, קמה וחוזרת לתחייה, מחכה להזדמנות הנכונה לפרוץ באש יוקדת.

מה שתפס אותי בחכמת הקבלה, שאין בה עניין של להקטין ולדכא את האגו. היא מיד מכריזה שכולנו שבויים בתוך האגו, מתרעמת אם מישוהו מנסה למחוק את האני, ועם זאת מלמדת ברכות איך להתחשב באחר.

יציאת הוליווד

סיון ויצפלד

אני יושבת בצד כשהוא מספר להם סיפורי מורשת קרב מהוליווד. העיניים שלהם נפקחות והם שותים כל מילה של אבא. הוא משמיע להם שיר של הביטלס ומספר על הערב ההוא, שניגן בגראמי עם קלי קלקסון, ואחריהם עלה פול, פול מקרטני.

לפעמים זה נשמע כל כך הזוי לחיות כאן עם סיפורים כאלה גדולים, ועם תמונות שלו מחובק עם הראפר פארל ויליאמס. אבל אז הוא ממשיך בסיפור, מספר להם שהערב הכי שמח והכי עצוב שלו באותה תקופה היה דווקא בגראמי, דווקא כשהגיע לטופ של המוזיקאים, לטופ של הוליווד. הוא חזר לביתו בלוס אנג'לס והרגיש לבד. האגו קיבל את המילוי, אבל הנשמה חיפשה את החום והביטחון, את הביחד. אני מסתכלת עליהם מהצד, יש להם מעין אחוות גברים כזו.

אני מבינה שבתכל'ס הם מקבלים ממנו את שני הצדדים: גם את סיפורי האגו המגניבים וגם את הטוויסט שעשתה הנשמה בדרך לחופש מהאגו.

לגמרי חופשי

רועי טאוב

כשהתחלתי להרגיש שמהו חסר בחיי, התחלתי בחיפוש קדחתני אחר משהו שיענה על השאלות שבתוכי. החלטתי ללמוד רפואה הודית (איורודה) במחזור הראשון שנפתח בישראל, התמקצעתי בנשימה יוגית, אפילו השלמתי התמחות בקרלה שבדרום הודו.

זה היה לפני חמש-עשרה שנה. אז נחשבתי כשייך ל"קהילת הרוחניקים" שרוצים לעשות שלום באמצעות תדרים חיוביים, וחלק נכבד מהיום שקעתי במדיטציה, כוסף לרוגע ושלווה.

יום אחד, בביקור אצל הוריי בכרמיאל עיר הולדתי, מישוהו כמעט נכנס בי עם רכב כשחציתי כביש ממש מתחת לבית. רתחתי מעצבים. נשבע לכם שהוא עשה זאת בכוונה, נשבע שהוא הסיט את ההגה דווקא לכיווני, רדף אחריי והאיץ בי לחצות במהירות.

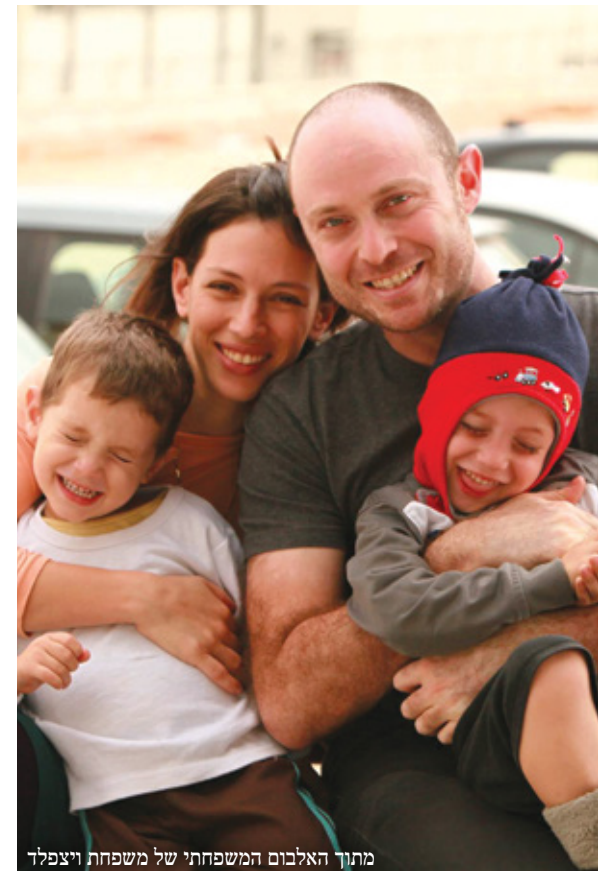
התפוצצתי עליו בשאגות!

כשטיפסתי בגרם המדרגות הביתה, השכנה שצפתה במתרחש מהמרפסת אמרה לי: “איך אתה כזה 'רוחני' וצועק ככה?!”

מאז שנים רבות הייתי טרוד בשאלה הזו.

מה גרם לי להתפרץ ככה? מה הטריגר? איפה כל התרגולים שעשיתי? ומה זה בכלל רוחני?

תרגלתי עוד ועוד מדיטציות, מנסה להתבונן על עצמי, אבל כל פעם מחדש התפוצצה לי האמת בפנים; הטיחה בי ישירות שאני לא מבין כלום, שיש פה משהו אחר, גדול יותר ממני.

מתוך האלבום המשפחתי של משפחת ויצפלד

לסיפורים נוספים סרקו את הקוד <<

עוד תכנים מומלצים

מי אתה
עם ישראל?

איך לפתור סכסוך?

8 טיפים לחינוך ילדים

בין טראמפ לאנטישמיות

מהו הגורם למחלות?

להגיע לאיזון פנימי

המשימה הראשונה: לחבק את העם

אהבת חינם

כבוד ראש הממשלה, נכון שחשוב להוריד את יוקר המחיה, להציל את מערכת הבריאות, לקצר את הפקקים ולשמור על האינטרסים שלנו בזירה הבינלאומית, אך ראשית צריך לטפח את הקשר בתוך העם

בימים שבהם מקלפים את שלטי החוצות של המועמדים והמפלגות, כשאוספים את הפתקים והעלונים המקומטים מהמדרכות, כשעוד מדהדות צהלות השמחה של המנצחים ונדם קולם של המאזכרים - מתעוררת בנו הציפייה.

אחרי ההכפשות, ההתקפות והפייק-השמצות, יהיה נכון שנחזור לשפיות ולממלכתיות. יהיה נכון למגר את האויב הגדול ביותר שקם לנו מאז פרעה: הפילוג בעם. יהיה נכון להזכיר לנו שאנחנו עם אחד.

ראש ממשלת ישראל, אנחנו פעילים מעל שני עשורים ב"קבלה לעם" - עמותה חינוכית שמקדישה משאבים ניכרים להעלאת המודעות לאחדות העם. אנחנו אנשים שבאמת אכפת להם, ומרגישים שכולנו, בלי יוצא מן הכלל, שותפים לגורל אחד.

יחד איתך, אנחנו מציעים לבנות תוכנית לאומית להגברת האחדות ולקידום הלכידות בחברה הישראלית. תוכנית חינוכית כוללת, שתשלב מגוון מיזמים בכל רמה, מגן הילדים ועד האוניברסיטה. אנחנו מוכנים להתגייס ולשרת, לשרטט עתיד חברתי חדש ולעשות כל שבכוחנו להיטיב עם העם.

ולא שהידע הוא פרי מוחנו, אלא הפתרון הכולל וחסר התקדים שאנו מציעים מבוסס על מקורות המופת של עם ישראל ועל חכמת הקבלה העתיקה.

כי הגיע הזמן להכיר באמת המרה: יסוד עם ישראל רעוע. האגו הישראלי המופרז לא נותן לנו לחיות יחד, בשותפות, בשוויון, בלב אחד. זה טוב שאנחנו בליל מרתק, מגוון להפליא, של בני אדם שונים זה מזה.

לא צריך להעלים או לטשטש את ההבדלים והפערים בינינו. גם לא חייבים להתחנף ולהסכים עם העמדות של האחר. גם רוב הסיכויים שלא נסכים. אבל כדי להרגיש עם אחד, אנחנו מוכרחים לגשר מעל תהום הדעות

החברים מ"קבלה לעם"

מפגשי היכרות מרתקים
בחכמת הקבלה

קבלה לעם
חיים עם משמעות

kab.co.il 1-700-509-209

30 בהרשמה מוקדמת | 50 בערב באירוע

לצאת מהלופ

איך להוציא מהחיים את הטוב ביותר, ולהכניס בהם עומק ומשמעות?

בואו לגלות, להרגיש, להבין.

בכל סניפי מכללת "קבלה לעם" ברחבי הארץ